

Hodinky v ruce své zpocený zahřejvám
jsem strašně nervózní, zem nohou rozřejuvám,
skleněná výloha je moje zrcadlo,
usmívám se do něj, hraju si divadlo.

Tvářím se kysele, trochu jak okurka,
čekám až dorazí ta moje Sněhurka,
minuty utíkají jak běžec na trati,
začínám podléhat podivný závratí.

Čtvrt na šest, půl šestý, do pytle, do háje,
řekli jsme v celou na konečný tramvaje,
asi se zasekla u nějaký bouračky,
jenže já jsem z toho úplně na sračky.

Dávám jí pět minut, pak to tu zabalím,
půjdu do hospody, strašně se nakalím,
by všichni věděli, že jsem moc smutným,
miláčku přijď a nebude to nutný.

Nepřišla a já jsem splnil, co slíbil jsem,
smíchal jsem bechera s fernetem citrusem,
pak trochu voděnky, víno a pivečko,
a jdi mi k šípku nehodná děvečko.

Nalil jsem do sebe nejhorší patoky,
teď klečím u cesty a bližu do stoky,
život je posranej jak schody na půdu,
já na tom zkurveným světě už nebudu.